

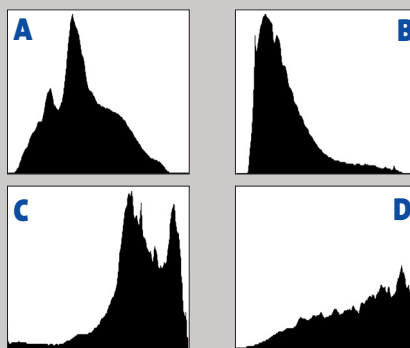
JAK INTERPRETOWAĆ HISTOGRAM

Wykres pokazuje nam, ile pikseli na zdjęciu leży w różnych zakresach jasności: od kompletnej czerni (lewa część wykresu), poprzez przeciętną jasność (część środkowa), do kompletnej bieli (część prawa).

Główne wzniesienie histogramu nie zawsze musi być umiejscowione na środku (A). Może być przesunięte w lewo, jeśli zdjęcia zdominowane są przez ciemne plamy (B), lub w prawo na jasnych zdjęciach (C). W każdym z tych przypad-

ków naświetlenie jest prawidłowe. Ważne jest jednak, że na wszystkich trzech wykresach obie strony skali, czyli w najciemniejszych i najjaśniejszych partiach, schodzą mniej lub bardziej stromo do dolnej osi.

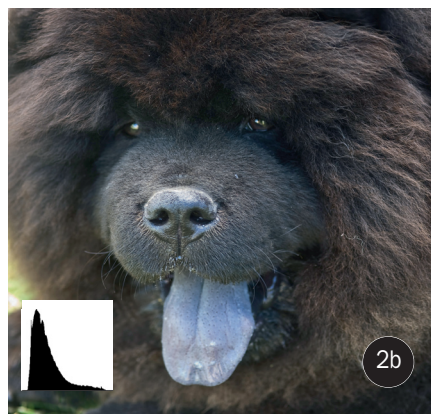
Jeśli wykres jest wyraźnie przyklejony do jednej ze ścianek, świadczy to o znacznym prześwietleniu (D) lub przyciemnieniu obrazu. Takie zdjęcie nie wygląda dobrze, ma zbyt jasne lub zbyt ciemne plamy.

Szaro umaszczonego psa jest obiektem stosunkowo najłatwiejszym do naświetlenia.

Pies o ciemnej sierści naświetlony zgodnie ze wskazaniem światłomierza (2a) i z korektą ekspozycji $-2EV$ (2b).

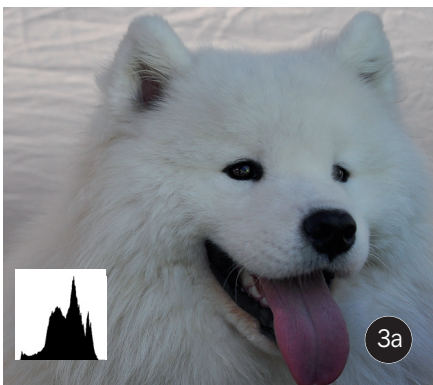
ilość światła o około 1–1,5 (maksymalnie 2) jednostki naświetlenia (EV). Jeśli zaś robimy zdjęcie białemu lub bardzo jasno ubarwionemu psu, należy skorygować naświetlenie o mniej więcej $+0,3$ do $+1 EV$. Wówczas uzyskamy znacznie lepsze rezultaty niż w wypadku korzystania z ustawień automatycznych (fot. 2b i 3b).

Nieładne przepalenia

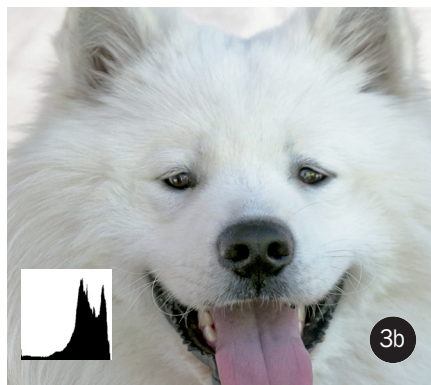
Szczególnie niepożądane jest prześwietlenie widoczne na zdjęciu jako biała plama pozbawiona jakiegokolwiek informacji o kolorze i jasności. Z takim mankamentem nie poradzi sobie nawet program komputerowy. Wówczas mówimy o prześwietleniu, a w żargonie fotografów o partiach „przepalonych”. W pułapkę prześwietlenia łatwiej wpaść, fotografując psy o jasnej sierści. Ciemno umaszczone wyglądają w ostrym świetle lepiej, czerń bowiem w mniejszym stopniu niż jasne futro odbija promienie słoneczne, a odbita część promieniowania dodatkowo podkreśla fakturę sierści, dodając jej świetlistości (fot. 4a i 4b).

Łaciaty problem

Jedną z najtrudniejszych sytuacji jest fotografowanie psów o umaszczeniu miesza-

Pies o białej sierści naświetlony zgodnie ze wskazaniem światłomierza (3a) i z korektą ekspozycji $+1EV$ (3b).

nym, np. czarno-białych, lub czarnego i białego jednocześnie, albo czarnego psa na śniegu podczas słonecznej pogody. Trudności wiążą się z kwestią sygnalizowaną w poprzednim odcinku naszego cyklu, a dokładniej ze stosunkowo niewielkim zakresem tonalnym większości aparatów cyfrowych w porównaniu z okiem ludzkim. Przy znacznych kontrastach aparat nie jest w stanie zarejestrować wszystkich szczegółów w jaśniejszych lub ciemniejszych częściach obrazu. Środkiem zaradczym jest

wykorzystanie oprogramowania do cyfrowej obróbki zdjęć.

Pomocne wykresy

Po czym poznać, że zdjęcie jest poprawnie naświetlone? Gdy patrzymy na wyświetlacz LCD, zwłaszcza podczas słonecznej pogody, nie potrafimy stwierdzić obiektywnie, czy wszystko jest w porządku. Z pomocą przychodzą histogramy, czyli wykresy przedstawiające, ile pikseli na zdjęciu leży w różnych zakresach jasności: ↔